

LES GUERRES A LA REPÚBLICA DEMOCRÀTICA DEL CONGO ES DEUEN A LES RIQUESES QUE LES TRANSNACIONALS ES VOLEN ENDUR

Entrevista a Victor Nzuzi,
dirigent camperol, sobre la presència de militars de la ONU al Congo
04-11-2008
www.rebellion.org

Fa només dos mesos, Espanya va rebre el mandat de la ONU per fer-se càrrec de la intervenció militar més important que les Forces de Pau tenen a nivell mundial, a la República Democràtica del Congo.

Aquesta intervenció militar actualment a càrrec dels més de 17 mil militars que componen una intervenció pretén frenar una sèrie de sagnants enfrontaments que, fins la data d'avui, sumen ja més de 5 milions de morts en les dues guerres que han sacsejat al país africà.

Tot i així, cada cop amb major força sorgeixen veus que difereixen totalment respecte el veritable sentit que tindria la intervenció militar internacional a Àfrica.

Victor Nzuzi, dirigent camperol de la República Democràtica del Congo, membre de Jubileo Sud i Via Campesina, no amaga la seva convicció al criticar l'obert compromís de les transnacionals amb les diferents forces militars, incloses les de la ONU.

Des d'Europa existeix la creença de que les forces de pau de la ONU són elements d'estabilització i de pacificació de zones en conflicte. Com veus aquesta situació en el cas del Congo?

Quan França intervé a Ruanda després de les massacres dels '90 a través de l'operació "Turquesa", els militars francesos li van demanar a Mobutu, dictador del Congo, obrir un passadís humanitari perquè la població civil pogués fugir de les massacres de la guerra a Ruanda. Desgraciadament, rere de la població civil, van entrar molts militars armats. Aquests militars van passar les fronteres i els militars francesos que se suposaven que els anaven a desarmar els van deixar passar. Després, ja en el país, els militars ruandesos van començar a entrenar militarment a la població civil als camps de refugiats. Tot això va succeir sota la mirada de la ONU i de l'Alt Comissionat pels Refugiats, que va deixar que tot això passés.

I, per suposat, també amb la benedicció del dictador Mobutu, qui ja no tenia el recolzament financer que rebia d'occident en els temps de la guerra freda. França li va dir "si acceptes als refugiats ruandesos nosaltres et seguirem recolzant". Així va ser com la guerra de Ruanda es va traslladar al Congo.

Per la seva part, el dictador Mobutu també va utilitzar a aquests militars quan va haver d'enfrontar la revolució de Kabila, el pare.

Però avui, la situació pren un gir molt dramàtic a la República Democràtica del Congo. Ja no són sols les milícies ruandeses les que trobaren refugi, també existeixen conflictes interns entre els propis congolesos.

Des de finals del mes passat, existeix una rebel·lió interna a l'exèrcit que té novament al general Nkunda, com el seu protagonista, el qual es troba amb mandat d'arrest internacional.

I per una altra banda, hi ha l'exèrcit del Lord Resistance Army, LRA, que és una rebel·lió ugandesa que va trobar refugi al Congo. Es tracta d'un exèrcit que mata gent tan a Uganda com al Congo. Joseph Pony, el seu líder, també està sota mandat d'arrest per la Cort Internacional.

Avui, la comunitat internacional li demana al Congo que desarmi a aquests militars ruandesos, però no diuen res de que aquests militars van ingressar amb el recolzament de la ONU. Són ells els que han de prendre les seves responsabilitats.

I des de la teva perspectiva aquestes responsabilitats no han sigut assumides com a tals?

T'ho dic sincerament, em vaig sorprendre molt quan el general espanyol Vicente Diaz, va ser designat per a dirigir la força militar de la ONU al Congo. És un general que ve de passar per Iraq. També va estar a Afganistan i a Kosovo. I això m'inquieta molt. Perquè ja hem vist el que està passant a cadascun d'aquests països.

En concret ens preguntem si la seva arribada al comandament de les forces de la ONU no serà per promoure obertament la divisió del Congo, promovent l'annexió a Ruanda. O inclús independències del tipus de Kosovo.

Aquest general arriba en un moment en el que inclús els congolesos s'oposen a les forces de la ONU. Perquè la població es fa la pregunta de com amb 17 mil militars no s'aconsegueix parar la guerra.

Al nord, la gent del Congo veu com les forces del LRA maten i les forces de la ONU no fan res. Per això la població indignada va anar a destruir les oficines de la ONU a la ciutat de Dungu. Actualment és comú veure marxes de la població contra les forces de la ONU, com les que s'han donat a Goma i Bukabu, perquè tampoc fan res contra el general Nkunda.

El rol complet per la ONU està sent molt criticat en diferents fòrums internacionals, inclús acusant als soldats de diferents violacions als drets humans.

Hi ha proves de que els militars de la ONU estan ficats en negocis bruts i saqueig de recursos al Congo. Però ens diuen que són els soldats paquistanesos, o els hindús, els que estan fent això. Volent dir en definitiva que és una cosa entre els països del sud, en el qual no hi han involucrats els europeus. Això no ho hem de creure.

Existeix una complicitat internacional, impulsada per les empreses transnacionals que necessiten el coltan, l'or, també el petroli i el gas. Tot això rodeja aquesta guerra. El

Congo posseeix més del 80% de les reserves mundials de coltan, mineral indispensable per la fabricació de mòbils, computadores i alta tecnologia.

Existeixen informes de la ONU al 2001 i al 2003, on s'acusava a determinades transnacionals. Però cap va ser perseguida.

És veritat que tenim conflictes territorials entre nosaltres, els africans. Però també hem de responsabilitzar a les transnacionals que van promoure invasions i guerres per treure minerals que eren transportats a Europa per companyies suïsses o belgues com SABENA o Swissair.

Els africans ens preguntem per què la ONU, que té convenis firmats contra la corrupció, no persegueix a les transnacionals culpables.

Però aquesta situació no succeeix només a la República Democràtica del Congo

El veritable problema de la guerra a Àfrica no és perquè els africans estimin matar-se. És per les riqueses que es volen treure. S'havia de desestabilitzar per poder saquejar les riqueses del Congo. Passa el mateix a Sudan pel petroli. A Sierra Leona, on hi ha diamants, també va arribar la guerra. Inclús a l'únic país que era estable i ric a Àfrica oriental, la Costa de Marfil, també es va imposar la guerra. A tots els llocs on hi ha riquesa es vol imposar la guerra.

No és molt diferent al que passa a Bolívia. Perquè hi ha una revolució i perquè hi ha un dirigent autòcton que pren el poder i vol nacionalitzar, es promou la desestabilització. És una estratègia internacional.

Són la guerra i la pobresa que aquesta porta el que ha fet que els africans no puguin comprar allò necessari per viure, accedir a la salut, a l'habitatge, vestir-se, enviar els nens al col·legi.

Així que parem de parlar de generositat des d'Europa. Quan a més els europeus i nord-americans gasten milers de milions en salvar els seus bancs i no tenen 80 milions de dòlars per la salut als països pobres. Prem de parlar de generositat.

L'entrevista va ser realitzada el 18 d'octubre de 2008 a Barcelona en el marc de les 2es Jornades de Deute "Àfrica a l'Auxili d'Occident".

Victor Nzuzi

Congolès (República Democràtica del Congo) i coordinador de "Nouvelle Alternative pour le Développement" (NAD-RDC). També és membre de la xarxa internacional del CADTM, Jubileo Sur i de Vía Campesina. Nzuzi ha estat durant molts anys camperol, i s'ha convertit també en activista "alter-mundista" arrel d'haver viscut els efectes devastadors de les polítiques d'ajust estructural imposades per l'FMI sobre la vida quotidiana al seu poble natal. També participa del "Groupe de Réflexion et de Appui pour la Promotion Rurale" (GRAPR), una cooperativa camperola que treballa per la recuperació de terres i la gestió comunitària del camp. Victor Nzuzi ha participat en nombrosos Fòrums Socials Mundials i Regionals.